

Vell jardí tant de temps emmurat entre tanques,
a milers els penjolls d'unes noves, vermelles cireres
dringaran tot just nades i sé que les mans
que s'hi allarguin mai més seran decebudes.

No em pregunteu si ho veurem, ans amb mi celebreu-ho
per endavant. Us ho dic amb frisança
i alabatre de vol que m'espolsa
aquest pòsit d'antiga tristesa a les ales.

Maria Àngels Anglada, 1930-1999